

[Gert Petersen.]

anderledes, helt anderledes, end vi gør i socialistisk folkeparti — det kan næppe overraske nogen — men åbenbart også anderledes, end man gør i partier, som er gået ind for dansk medlemskab af fællesmarkedet, socialdemokratiet og det radikale venstre først og fremmest, men, så vidt jeg hidtil har kunnet bedømme det, på andre præmisser, end udenrigsministerens parti og i særdeleshed udenrigsministeren selv gjorde.

Det tror jeg også er grunden til, at der i alt det, som vi drøfter her i dag, også har gjort sig en anden tendens gældende hos udenrigsministeren, nemlig den, at udenrigsministeren lægger så vældig megen vægt på, hvordan de såkaldte Europa-parlamentarikere har udtalt sig, hvilke tilkendegivelser de er kommet med. Jeg skal erkende, at i redegørelsen, som udenrigsministeren er kommet med over for folketinget, er det ligesom dæmpet ned, dér indgår det som en beskrivelse af proceduren, at der er vedtaget en beslutning af den og den karakter i Europa-Parlamentet, men i offentlige udtalelser, bl. a. i radioen, har udenrigsministeren udtrykt sig langt stærkere og har været inde på, at den omstændighed, at de danske Europa-parlamentarikere havde stemt for FN-observatøren, måtte foranledige udenrigsministeriets embedsmænd til helt klart at gå ud fra, at der ingen ben var i den sag, selvfølgelig accepterede Danmark denne FN-observatør.

Jeg kan huske en anden debat, vi engang har haft om en vedtagelse i Europa-Parlamentet, og da måtte jeg lade mig belære, for jeg havde rejst det spørgsmål, om folketinget klart ville underkende en vedtagelse i Europa-Parlamentet. Det drejede sig dengang om en resolution om den europæiske union, hvori der også indgik nogle afsnit om sikkerhedspolitik. Det hed, så vidt jeg husker, at denne europæiske union ikke kunne udelukke et militært samarbejde, og dengang fik jeg at vide af flertallet i denne sal, også udenrigsministerens parti, at det var helt forkert af mig at lægge nogen som helst vægt på, hvad man vedtog i dette Europa-Parlament. Uanset hvordan man havde udtalt sig dernede, var det ikke spor bindende, det var nærmest uinteressant for os, og det endte da også med, at flertallet i denne sal vedtog en resolution, en dags-

orden, som det hedder, hvori man trak flertallets synspunkter op, som, det skal erkendes, adskilte sig fra den resolution, som man havde vedtaget i Europa-Parlamentet.

Nu oplever vi i og for sig det modsatte. Vi oplever, at udenrigsministeren sådan næsten pr. refleks kommer til det resultat, at fordi Europa-Parlamentet og de danske parlamentarikere dernede har udtalt sig sådan og sådan, må det være klart, at det også er dansk politik, det er noget, som udenrigsministeriet kan rette kursen ind efter.

Det kan kun skyldes, at udenrigsministeren uden at tænke særligt over tingene tillægger Europa-Parlamentet en helt anden betydning, end man i almindelighed fra et flertals side her i salen — og jeg taler ikke specielt om socialistisk folkeparti — har tillagt det. Det er en ret alvorlig historie i virkeligheden, for vi kan ikke have, at Europa-Parlamentets situation bliver oprioriteret, bliver opvurderet, sådan som tilfældet er her, og vi kan da slet ikke have, at det sker uden en forudgående debat og beslutning i folketinget. Jeg ville endda mene, at det også ville kræve en beslutning, hvori hele befolkningen, alle vælgerne, var inddraget. Derfor bliver jeg nødt til at spørge statsministeren som regeringens leder, om han er af den opfattelse, at de danske Europa-parlamentarikeres tilkendegivelser har nogen som helst statsretlig konsekvens herhjemme, nogen som helst. Spørgsmålet er naturligvis også adresseret til udenrigsministeren, men jeg ville da egentlig meget gerne også høre statsministerens opfattelse. Vi har hidtil i folketinget stået på det grundlag — og jeg er som sagt blevet belært om det af et flertal her i tinget — at hvad Europa-Parlamentet udtaler sig om, og hvad de danske Europa-parlamentarikere siger, kan være interessant, det kan man studere, det er en meningstilkendegivelse, men det har absolut ingen statsretlige konsekvenser for dansk politik, for det danske udenrigsministerium, for det danske folketing. Jeg vil gerne have fastslået, at den belæring, som jeg modtog dengang, stadig står ved magt, og at det altså er uden konsekvenser af statsretlig karakter for folketinget og for regeringen, hvad Europa-Parlamentet og de danske Europa-parlamentarikere måtte vedtage.